

PUNT DE MIRA

Milà

Pere VALLS I DURAN

"Grachie Milan" era el que deia una pancarta que va sortir d'entre el públic del Camp Nou en el partit de Recopa de Futbol d'Europa de l'any passat entre el Barça i la Sampdoria d'Itàlia. En la pancarta es ridiculitzava al Madrid, on s'hi veia un porc blanc, i un jugador del Milà donant-lo pel darrera; i ja que parlo dels jugadors del Milà, que tant van humiliar al Madrid, en diré alguns noms com en Van Basten, Ancelotti, Donadoni, Maldini, Baresi, Gullit, Massaro, etc. Tots ells porten a les samarretes un anunci que diu "Mediolanum"; sempre que veia aquest nom, em preguntava què voldria dir. Vaig poder saber que això en llatí volia dir "terra del Mig", ja que efectivament Milà es troba entre l'Orient i Occident, entre el Mediterrani i el Centre i Nord d'Europa. La planera del riu Po en que està situat Milà havia estat una zona agrícola i manufacturera que servia a més a més de reraguarda per als exèrcits romans que ja en aquells temps combatien als bàrbars de l'altre cantó dels Alps, ja que la ciutat era un centre militar important ja fa més de 2000 anys, havent estat capital d'Itàlia i segona ciutat d'aquest país.

No fa gaire vaig visitar Milà i a primera vista em va semblar que era com Barcelona per la seva gent, el trànsit, els edificis, les botigues amb els grans aparadors amb cartells anunciant fires, exposicions, trobades musicals, assemblees, etc. A més Milà és la capital del disseny i la forma, amb molta indústria, i moltes flors per tot arreu. No tenen un Castell de Montjuïc dalt d'una muntanya, però sí que en tenen un al pla, ja que Milà és un terreny planer, i el castell dels Eforza el tenen dins mateix de la ciutat. Ignorant el nom del primer fundador, l'any de la seva construcció podria ser el 1368, quan Galeazzo II Visconti va manar aixecar-lo junt a les muralles romanes anomenant-lo Castell de Porta Giovia, en ell s'hi van casar Galeazzo i Isabel d'Aragó a l'any 1488.

No es pot oblidar pas altres monuments que té Milà, entre ells la catedral o Duomo, que és el lloc on hi havia hagut una altra església de Sta. Maria la Magiore del segle IX, es va iniciar la construcció del Duomo per l'any 1387, l'enginyer Simone de Arsenigo va ser el primer, però d'altres la van continuar, ja que la seva construcció va durar 5 segles i amb tant de temps no va perdre mai el seu gòtic florit. L'Scala, una altra joia, va ser inaugurada el 3 d'agost de 1778. Les Galeries Vittorio Emmanuele II de Giuseppe Mengoni les va fer els anys 1865-1877, i quasi al final de la seva construcció es va matar en caure d'una bastida.

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Correu Obert

Quan ens estalona la lògica de la tercera edat

Ja sé que no és "noticiable" tornar a parlar de l'escassa influència social que tenim la gent de la tercera edat. Reconec que som una colla de persones que ja no disfrutem de les calories suficients per a generar una perfecta estabilitat física i un passador equilibri nerval. Val a dir, també (amb perdó de la majoria) que el nostre cervell ja no ens dona cap més alternativa que la de recórrer a l'instint, més aviat conservador, de valer-nos d'un bastó i de caminar ben a la vora de la cuneta per evitar possibles accidents.

L'insòlit, noticiable i increïble del meu cas particular, és la fe humana i el bon humor que encara conservo per esquillar-me de la monotonia i l'avorriment. Misteri que m'allibera del meu propi fracàs i que genera sentiments equivalents o de protesta que em provoquen desitjos de viure i de jugar a fer soroll...! força soroll...! com el que feia de noi

amb les llaunes buides que arrossegava a patades, camí de l'escola. No solament de pa viu l'home. És cert. Per això jo penso i crec que les situacions creades a l'entorn nostre no les fomentem nosaltres... Precisament ahir al matí, tornant de la "bibli", la temptació de "xutar" no me la va provocar una llauna de sardines buida... sinó una closca de nou sencera que em va fer perdre l'equilibri i vaig anar a parar de nassos per terra, esclafat com un galapat. Ja no se'm podia donar una lliçó més eloqüent de les il·lusions mai assolides... Però, em vaig incorporar immediatament...! No sabia dir-li si per vergonya o per renegar del meu destí... El cert és que em vaig haver d'espavilar jo tot sol, perquè estava sol evidentment, però sobretot perquè mentre m'eixugava la sang amb el mocador de mocar i em desenganxava del front trossos de vidre de les ulleres, se'm va acostar,

cautelosament un "Toyota" gairebé nou de trinca, amb un jove a dintre... (segurament per oferir-se'm). Però no es va aturar, precisament, pel que jo creia i necessitava... Només es va aturar per "preguntar-me i prou...!" si la casa que es veia des d'aquell indret de la carretera (que és la meua) podia ésser la que ell buscava, perquè segons el varen informar, era una casa important (...?) que es venia els farratges verds que els hi sobrava al majordom veí que es cuida del bestiar de can Mateuet". Com vostè pot comprendre no podia respondre-li res. Uns altres negocis em preocupaven a mi... en aquell moment. Pel vist aquell jove era cec o víctima d'un accés de treball. Va tancar-se una altra vegada, enutjat, a cavall del seu flamant "Toyota", gairebé nou de trinca i va fugir d'allí renegant dels vells com un condemnat.

Joan Bta. Soldevila
(Corró d'Amunt)

Desorganització a l'ajuntament de Granollers

Sr. Director:

Dissabte passat vaig passar per les oficines de l'ajuntament de Granollers per tal de pagar el rebut (cada any més car) de l'impost de circulació i em vaig veure sorprès quan em van dir que havia d'abonar una multa de l'any 86 (som al 90!). Han passat més de quatre anys i ara s'adonen que

tinc una multa del 1986? No vull pensar malament pensant que em van estafar, doncs suposo que la multa deu ser real, però em vaig preguntar si totes les seccions del nostre ajuntament funcionaran amb la mateixa "diligència". Si és així que Déu ens agafi confessats!

Pregunto a qui pertoqui: com

és possible això? És per negligència del personal o bé és una presa de pel? Segui quina sigui la raó caldria que es posés cura en aquesta qüestió ja que la conclusió que jo —i suposo que altres ciutadans— en vaig treure és que l'organització del nostre ajuntament deu ser com a can "seixanta".

Josep A. Garrell
(Granollers)

EL REFRANYER

Qui no et conegui que et compri

És clar que des del punt de guaita adquirent, que ara en diuen, de totes les mestresses de casa, a l'hora d'omplir el cistell del quotidià subministre familiar, s'ha de conèixer ben bé el que s'adquireix. Qui pot donar gat per llebre, no s'hi mira gens. Aquest refrany de "Qui no et conegui que et compri", no es refereix precisament al gremi de matèries mengivols ni molt menys al llistat dels queviures de la dona de la llar. Aquest popular refrany té moltes aplicacions. La majoria d'elles, no ja en l'àmbit familiar, se'n troben en el vessant del comerç, de l'art, de la vida de relació i fins i tot de la política. Les coses i les persones en particular, són uns solemnes inconneguts que sovint donen les més insospitades sorpreses. Si en plantejar-se una elecció, sigui de la matèria que sigui, hom ignora on anirà a raure, per manca de coneixement, l'espillada pot ser de pes. Destriar una cosa sense el màxim de coneixement de la mateixa, prèviament, és molt perillós. Si per altra banda conecem a fons allò que hem pretès elegir i no ens encaba del tot, en deixar-ho a banda, ens serà molt més profitós. És allò que diem que mai ningú no pot ser profeta a casa seva. Ens coneixem massa i per tant la tria és del tot dubtosa. Qui no conegui el que més o menys ha triat, que no se'l faci seu, puix que les conseqüències poden ser molt difícils d'encabar. El saber adquirir les coses, ha d'anar lligat amb el poder de la saviesa. Sempre existirà un tona de sac que ens pot fer avergonyir per no haver estat més ajustats en decidir la nostra elecció de totes les coses de la vida.

Josep Macià i Macià

Plaça Gran

Crònica del Vallès Oriental

Telf. i Fax 870 47 09 Granollers

L'ESCLETXA

Quaresma

Lourdes CUBELLS

Pot semblar impossible, però avui dia hi ha gent que no sap què es la quaresma, sobretot el jovent. Els granadets sí que sabem de què va. Ens ho ensenyaven a l'escola, ho apreníem a catecisme i ho vivíem a casa.

De molt antic la quaresma, anomenada també **la Bacallanera**, era representada per una dona amb set cames —tantes com setmanes— carregada amb un cistell ple de peixos i verdures i un bacallà a l'altra mà. Com si fos un calendari, cada setmana se li arrencava una cama.

Durant els quaranta dies que van de dimecres de cendra a Setmana Santa, s'alteraven els costums, la vida social també prenia un caire més auster i les celebracions quedaven aparacades. Fins i tot s'ajornaven els casaments. No es podia ballar i alguns homes s'estaven de fumar tot vantant-se de la seva força de voluntat. Calia fer penitència.

Però la festa de Sant Josep, que quasi sempre s'escau en plena quaresma, era exclosa de tota mena de prohibicions; es podia fraternitzar amb el món, el dimoni i la carn, sense tenir por de les calderes d'En Pere Botero.

L'Església catòlica facilitava una butlla —a canvi d'una almoina, no voluntària sinó d'un preu estipulat segons els ingressos del cap de família— que concedia indulgències i dispensava d'alguns dejunis i abstinències. Aquesta butlla, dita de la Croada perquè tenia l'origen en les croades contra els musulmans, feia més passadora la quaresma. A Espanya va existir fins el 1966, tot i que feia anys que era ignorada pels feligresos; actualment pertany a la història.

Els àpats també eren diferents, imperava el dejuni i l'abstinència de la carn i se nyorejaven el peix i les verdures. Per a molts menjar peix en lloc de carn no és cap sacrifici, ben al contrari. Personalment prefereixo un plat de bacallà, un llobarro o una llagosta, a un bistec; i sóc ben feliç menjant sardines.

A la mainada els menjars d'aquell període ens semblaven gairebé mífics i els esperàvem amb entusiasme. Hi havia uns plats tan típics d'aquells dies que no els tornàvem a menjar en tot l'any: macarrons amb bacallà; arròs amb bacallà, pèsols i carxofes; espinacs amb panses i ou dur; truites de peix sense sang i els omnipresents bunyols, que junt amb el bacallà eren els grans protagonistes de la gastronomia quaresmal, a l'abast de totes les butxaques.

Ara que tant s'estila ressuscitar les receptes de l'àvia, si tenim un compromís, podem quedar d'allò més bé amb un menú de quaresma, encara que no hi estiguem obligats com ho estaven els bons catòlics d'anys enrera.